

[Christmas Møller.]

og Priserne har bevæget sig i den rigtige Retning. For en enkelt Produktionsgrens Vedkommende er Bedringen saa betydelig, at den er meget betydeligere end hele den Hjælp, som man her vil yde, nemlig en aarlig Hjælp paa 15 Mill. Kr., hvis den bliver fuldt udnyttet — jeg tænker her paa Rentetilskuddet. I Indtægten af Smør, Fløde, Mælk og Ost er der nemlig fra 1934 til 1935 en Opgang fra 277 Mill. Kr. til 300 Mill. Kr., og denne Opgang i Indtægten, som naturligvis skyldes den meget bedre Pris, har jo fundet Sted, til Trods for at vor Eksportkvantum af Smør fra 1934 til 1935 er faldet med ca. 10 Mill. kg fra lige ved 150 Mill. kg til 138—139 Mill. kg. For andre Produktionsgrenes Vedkommende kan vi se nøjagtig det samme Billede, men intetsteds saa tydeligt som for Smørrets. Dette fører naturligvis til, at der, inden man skal træffe Bestemmelser om Foranstaltninger som dem, der her stilles Forslag om, inden Rigsdagen overhovedet kan gaa til at træffe saa vidtgaende og betydningsfulde Foranstaltninger, som jo ogsaa rent skattemæssigt — hvad de Forslag, der senere kommer til Forhandling, i høj Grad viser — griber voldsomt ind over for mange Mennesker, maa skabes Klarhed — og denne Klarhed er ikke skabt endnu — over Landets Afsætning og Afsætningsmuligheder. Derfor forekommer det mig nødvendigt og rimeligt at indlede med at sige til den højtærede Landbrugsminister, at inden man skrider til en virkelig Forhandling om og Behandling af hans Forslag, maa der skaffes større Klarhed til Veje over, hvorledes vore Afsætningsmuligheder ligger i den kommende Tid, navnlig med Hensyn til England og Tyskland. Denne Sag drøftedes jo forleden Dag, men der kan naturligvis i Dag, hvor der er Tale om Landbrugets økonomiske Forhold, gives ganske anderledes Besked. De Tal, jeg nævnte for Smørrets Vedkommende, og som viste en Ekstraindtægt af Smør i 1935 i Forhold til 1934 paa 23 Mill. Kr., viser jo til fulde, at i det Øjeblik tilfredsstillende Vilkaar opstaar med Hensyn til Afsætningen, saa svinder Nødvendigheden af alle andre Foranstaltninger som Dug for Solen. Nu hører jeg ikke til dem, der vil sige til Regeringen og til Landbrugsministeren, at man kan være fuldkommen sikker paa, hvorledes Afsætningsforholdene ligger, men jeg vil kun fremhæve følgende, som jeg synes, det er nødvendigt at faa sagt i den nuværende Situation, nemlig at den Opgørelse, vi har for 1935 angaaende

Danmarks Samhandel med andre Lande, stort set viser følgende Billede: Vi havde i 1935 en Eksport til Tyskland paa 204—205 Mill. Kr. og en Import fra Tyskland paa 292 Mill. Kr., et Samhandelsforhold med Tyskland i vor Disfavør angivet ved Forholdet 1 til 1,5. Vi havde i 1935 en Indførsel fra England paa 478 Mill. Kr. og en Udførsel til England paa 727 Mill. Kr., saaledes at Samhandelsforholdet var 1 : 1,5 i vor Favør; stort set kan man saaledes ved Aarsskiftet gøre Danmarks Samhandel med dets vigtigste Kunder op. En lang Række Lande knytter sig naturligvis hertil; med nogle ganske enkelte har vi et taaleligt Samhandelsforhold, med de allerfleste et særdeles slet — Rusland gaar i den Retning i Spidsen med et Køb hos os paa 713 000 Kr. og et Salg til os paa lige ved 30 Mill. Kr. Og andre Lande, De forenede Stater naturligvis først og fremmest, tærer, om jeg saa maa sige, paa det Overskud, vi har hos England. Det er derfor klart, at vor Mulighed for Afsætning til Tyskland og England er Tappen, hvorom al dansk Handelspolitik og derigennem dansk Landbrugspolitik drejer sig.

Jeg hører til dem, der siger som følger: I 1932 indførte vi Valutacentralen for at faa Foranstaltninger over for Tyskland, og i 1933 var der ingen Ende paa, hvad vi skulde gøre for at faa en Handelstraktat med England. I Øjeblikket synes der at gaa en Psykose over Landet gaaende ud paa, at øget Samhandel sydpaa skulde kunne bøde paa det hele. Jeg anser det for rimeligt og rigtigt at sige til Regeringen, at det maa være dens Pligt paa en helt anden Maade at vejlede Befolkningen om, hvorledes disse Forhold holder. Det maa ogsaa være naturligt og rimeligt at sige, at naar vi sælger for saa meget mindre til Tyskland, end vi køber for, er det ikke let at forstaa, hvorledes Vanskeligheder i Betalingsforholdet mellem de to Lande skulde kunne opstaa. Det er derfor rimeligt og rigtigt paa Baggrund af disse Tal og hele vor Stilling at sige til Ministeren, at Tiden vel nu snart maa være inde til at give Besked om, hvorledes vore Forhold er paa dette Omraade. Jeg har med nogle ganske enkelte Tal vist, hvilken afgørende Betydning blot en Smule Bedring i en enkelt Produktionsgrens Priser har i Forhold til de Tal, der her er stillet op af Ministeren.

Det næste, jeg ønsker at sige, er, at de Tal, som i den allersidste Tid er blevet opgjort angaaende Arbejdsløshedens absolute Størrelse og den Efterspørgsel efter Arbejdskraft, der er inden for Landets